

upírána, a aby pro tyto vady bylo spolku v jeho ustavení úřadem jakýmkoliv způsobem bráněno.

Posuzuje-li se nař. rozhodnutí s hledisek svrchu vyložených, následuje z toho, že žal. úřad vycházel z mylného právního názoru, když z důvodů opětně zmíněných výroky prvé stolice potvrdil a že také neprávem legitimaci spolku k odvolání popřel.

Č. 8804.

O b č a n s t v í s t á t n í: Předpokladem pro to, aby spor o státní příslušnost pensisty mohl býti předložen podle čl. 5 římské konvence č. 194/26 Sb. rozhodčímu soudu, ustanovenému podle čl. 21 smlouvy Brněnské, je, že státní příslušnost pensistova nebyla zúčastněnými státy uznána.

(Nález ze dne 10. října 1930 č. 4507.)

V ě c: Marie F. ve Z. proti ministerstvu vnitra o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad, že se mu nevidí vyhověti žádosti st-lky, aby spisy, týkající se jejího státního občanství, byly podle čl. 5 římské konvence č. 194/26 předloženy rozhodčímu soudu, ustanovenému dle čl. 21 smlouvy Brněnské, poněvadž projednání věci před mezinárodním orgánem podle uvedeného článku vyžaduje, aby věc byla sporná mezi oběma státy, tedy aby byla v jednotlivých státech vyřešena podle norem v tom kterém státě platných (čl. 8 smlouvy), a poněvadž věc státního občanství st-lčina nebyla dosud vyřešena pořadem instancí.

Sděluje toto své rozhodnutí zemskému úřadu v Brně za účelem vyrozumění st-lky, připomenul žal. úřad k informaci zem. úřadu, že bylo podání st-lky tak dalece vyhověno, že jí byla výnosem mno z 24. května 1928 uvolněna výplata zaopatřovacích požitků a to ode dne dřívějšího zastavení až do dalšího rozhodnutí, a že min. vnitra nemá ve smyslu svého výn. z 10. dubna 1928 námitek proti udělení státního občanství st-lce.

Stížnost namítá, že je rozhodnutí min. vnitra nezákonné, pokud vychází z názoru, že otázka státní příslušnosti st-lky musila býti vyřešena v obou smlouvajících státech rozhodnutím. Nss uznal tuto námitku bezdůvodnou.

Z ustanovení čl. 5 ve spojitosti s čl. 1 pensijní úmluvy, sjednané v Římě dne 6. dubna 1922 — č. 194/26 Sb. — je nepochybné, že spor, jenž se předloží na žádost pensistovu nebo zúčastněného státu rozhodčímu soudu, který bude příslušný pro otázky státní příslušnosti, vzchází jen, nebyla-li státní příslušnost pensistova s hlediska mírové smlouvy St. Germainské uznána zúčastněnými státy. Vysloviti, že se neuznává čl. státní příslušnost určité osoby s hlediska uvedené mírové smlouvy, může podle norem v Československu platných a nedotčených ani uvedenou mírovou smlouvou ani Brněnskou smlouvou, toliko úřad příslušný vyslovovati se o otázkách státně-občanských, to

jest, pokud jde o historické země, zemský úřad ve stolicy I. a min. vnitra ve stolicy II. a konečné. Výrok takový má povahu rozhodnutí schopného právní moci, poněvadž se týká právního poměru osoby ke státu způsobem, jenž je s to zasáhnouti do subj. práv osoby té. Někaké omezení, že by jeden stát nemohl rozhodnouti negativně, neuznal-li druhý stát pensistu svým státním příslušníkem, není obsaženo ani v úmluvě č. 194/26, ani v žádné jiné normě, naopak je potřebí, aby rozhodly oba státy, poněvadž jen tím se stane věc státní příslušnosti pensistovy spornou mezi státy.

Pokud tedy o státním občanství pensistově nerozhodly příslušné úřady, nevzešel spor ve smyslu čl. 5 úmluvy č. 194/26. Vyslovil-li tudíž žal. úřad názor, že projednání věci před mezinárodním orgánem podle uvedeného článku vyžaduje, aby věc byla sporná mezi oběma státy, tedy aby byla v jednotlivých státech vyřešena podle norem v tom kterém státě platných, nelze názor ten shledati v rozporu se zákonem.

Nutno pak zkoumati, došlo-li v konkrétním případě k takovému judikátnímu výroku zdejších příslušných úřadů. Stížnost spatřuje výrok takový v prohlášeních mno stran vyplácení pense st-lce a v projevu min. vnitra, že nemá námitek proti udělení státního občanství. Co se týče prohlášení mno, nejde o judikátní výrok, týkající se státního občanství st-lčina již proto, že toto min. není kompetentní rozhodovati judikátně o otázkách státního občanství. Pokud jde o výrok min. vnitra, nelze ze slov, že není námitek proti udělení státního občanství st-lce, dovozovati, že žal. úřad chtěl a rozhodl judikátně o tom, zda se st-lka stala čl. státní občankou s hlediska uvedené mírové smlouvy, třebaš snad min. vnitra, činíc ono sdělení zem. úřadu, vycházelo z názoru, že st-lka není čl. státní občankou. Za tohoto stavu věci mohl žal. úřad vycházeti z toho, že nebyla věc státního občanství st-lčina dosud vyřešena.

Pokud stížnost namítá, že žal. úřad měl rozhodnouti o tom, stala-li se st-lka čl. státní občankou s hlediska uvedené mírové smlouvy, je námitka ta bezdůvodná již proto, že min. vnitra, nejsouc příslušno rozhodovati v první stolicy, s účinkem ani rozhodnouti nemohlo, a že není zákonného ustanovení a nejde ani ze všeobecných zásad řízení správního, že by bylo bývalo min. vnitra povinno postoupiti věc zem. úřadu, aby dříve rozhodl v první stolicy. Naopak bylo věcí st-lky, chtěla-li dosíci uznání čl. státního občanství s hlediska uvedené mírové smlouvy, a pro případ, že by jí toto státní občanství nebylo uznáno, předložení věci mezistátnímu rozhodčímu soudu, aby se obrátila sama na příslušný úřad I. stolice a provedla věc pořadem stolic čl. úřadů.

Č. 8805.

Samospráva obecní. — Řízení před nss-em:
I. * Poplatníci obce jsou legitimováni k stížnosti proti rozhodnutí zsv-u, jímž obec byla rozloučena na dvě samostatné obce (Čechy). — II. * Společným jměním, statkem a společnými břemeny ve smyslu § 3 odst. 3 čes. ob. zřiz. rozumí se jen jmění, statek a břemena v době rozloučení